

"Ο κορωνοϊός μας ταπεινώσε όλους μας" – Το ζήτημα της Θείας Κοινωνίας*

Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ιερόθεου

Διάφοροι «διαμορφωτές τῆς κοινῆς γνώμης» συχνά-πυκνά, ἀναφέρονται στό Μυστήριο τῆς Θείας Κοινωνίας μέ ἕναν πρόχειρο κοινωνιολογικό τρόπο. Ἐνῶ τούς ἔχει λεχθῆ κατά κόρον ἀπό «εἰδικούς ἐπιστήμονες» ὅτι τό Μυστήριο τῆς Θείας Μεταλήψεως εἶναι θεολογικό θέμα, ὅτι ὁ Παγκόσμιος Ὄργανισμός Ὑγείας ἔχει ἀποφανθῆ ὅτι ὁ ἰός δέν μεταδίδεται διά τῆς καταπόσεως, ἀλλά διά τῆς εἰσπνοῆς, ἐκεῖνοι συνεχίζουν νά ἐπιμένουν καί νά ρωτοῦν ἄν μεταδίδεται ὁ ἰός μέ τῆ Θεία Κοινωνία.

Ἔχουν μιά νευρωτική ἐμμονή μέ τό θέμα αὐτό, ἐνῶ δέν ἔχουν λύσει τά ἄλλα μεγάλα προβλήματα πού σχετίζονται μέ τήν πανδημία αὐτή καί σχετίζονται μέ τή γενική κατάσταση τῆς κοινωνίας καί μέ τό Ἐθνικό Σύστημα Ὑγείας.

Ἐπειδή, ἐμεῖς πού ἔχουμε λόγο ἀπόλυτο στό θέμα αὐτό καί μιά πείρα εἴκοσι ἐνός αἰώνων, τονίζουμε σέ ὅλους τούς τόνους ὅτι εἶναι «κόκκινη γραμμή» γιά τήν Ἐκκλησία τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί τῆς Θείας Μεταλήψεως, ἐν τούτοις θέλω νά ὑπενθυμίσω ἕνα τροπάριο πού ψάλλουμε ὅταν κοινωνοῦμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ:

«Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμεραν γιέ Θεοῦ κοινωνόν με παράλαβε. Οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ληστής ὁμολογῶ σοι, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου».

Τό τροπάριο αὐτό εἶναι ἡ πλέον κατάλληλη ἀπάντηση σέ ὅλους πού ἀσχολοῦνται μέ τό θέμα αὐτό. Τό δεῖπνο εἶναι «μυστικό», κινεῖται ἔξω ἀπό τά ὄρια τῆς λογικῆς, εἶναι κατ' ἐξοχήν ἐμπειρικό, γιά τό ὅποιο μποροῦν νά ὁμιλοῦν οἱ «εἰδικοί», δηλαδή τά ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ἅγιοι.

Εἶναι «μυστήριο» πού δέν θά τό ἀναλύσουμε μέ λογικά ἐπιχειρήματα στούς «ἐχθρούς» τοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιοι ζητοῦν νά τό διερευνήσουν μέσα ἀπό συλλογισμούς, ὅμως στό βάθος κρῦβουν τήν ἀπιστία καί ἀθεΐα τους.

Ἴσως σέ αὐτούς ἡ καλύτερη ἀπάντηση εἶναι ἡ συμπεριφορά τοῦ Χριστοῦ μπροστά στόν Ἡρώδη, δηλαδή ἡ μεγαλειώδης σιωπή. Ἀλλά καί ἐμεῖς οἱ πιστοί πού πλησιάζουμε αὐτό τό μυστήριο πρέπει νά προσέχουμε νά μή δώσουμε φίλημα προδοτικό, ὅπως ὁ Ἰούδας κατά τήν στιγμή τῆς συλλήψεως τοῦ Χριστοῦ.

Μόνον μέσα ἀπό τήν ὁμολογία τοῦ ληστοῦ, πού θεολόγησε πάνω στόν σταυρό ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης καί μετανοεῖ, μπορεῖ κανεὶς νά προσεγγίση τό μεγάλο αὐτό μυστήριο.

Πέρα ἀπό τήν θεολογία αὐτοῦ τοῦ ὕμνου πού δείχνει τόν τρόπο τῆς «ἀντιλογίας» καί τῆς ὁμολογίας μας πρὸς τούς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ «*μή δῶτε τό ἅγιον τοῖς κυσί μηδέ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων*» (Ματθ. ζ', 6), νομίζω ἐπαρκῆς ἀπάντηση εἶναι ἡ ἴδια ἡ λειτουργικὴ πράξη.

Σέ μιά κρίσιμη στιγμή τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ λειτουργὸς Κληρικὸς ὑψώνει τόν ἅγιο ἄρτο, δηλαδή τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ἐκφωνεῖ εἰς ἐπήκοον πάντων: «*Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις*».

Μέ αυτήν τήν πράξη λέγει ὅτι αὐτά πού κρατᾶ σά χέρια του εἶναι ἅγια καί δίνονται μόνον στούς ἁγίους, καί ὁ λαός ἀπαντᾶ: *«Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός»*.

Τελικά, ἅγιοι εἶναι καί ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τηροῦν τίς ἐντολές Του, ζοῦν ἐν μετανοίᾳ, δηλαδή αὐτούς πού προσκαλεῖ ὁ Λειτουργός: *«Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε»*.

Αὐτοί γνωρίζουν τό μυστήριο, αὐτοί εἶναι φίλοι τοῦ Χριστοῦ, αὐτοί ἔχουν τίς προϋποθέσεις νά κοινωνήσουν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄλλοι πού κρίνουν λογικά τά πράγματα καί προσέρχονται ἀπροϋπόθετα στό μεγάλο αὐτό μυστήριο εἶναι *«ἐχθροί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ»* (Φιλιπ. γ' 18).

Αὐτοί εἶναι ἐπτά «ξηροί καρποί» τῆς ἐποχῆς τοῦ κορωνοϊοῦ, πού προσφέρονται συνοδευόμενοι μέ ὀλίγον οἶνον θεολογικόν γιά προβληματισμό καί παράκληση προσευχῆς.

*Πηγή: Ἱστολόγιο Ρομφαίας